

Η πρώτη
τελευταία
μέρα

Όχι θρίλερ

SEBASTIAN
FITZEK

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου
DER ERSTE LETZTE TAG: KEIN THRILLER
Sebastian Fitzek
www.sebastianfitzek.de

Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH
& Co. KG, Munich, Germany
Published by arrangement with Verlagsgruppe Droemer Knauer
GmbH & Co. KG & AVA International GmbH Germany
www.ava-international.de

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Verlagsgruppe Droemer Knauer
GmbH & Co. KG & AVA International GmbH Germany
www.ava-international.de

Εικονογράφηση: Jörn Stollmann - Raschke Entertainment GmbH

Πρώτη ελληνική έκδοση
Ιούνιος 2026

Μετάφραση
Γιώτα Λαγουδάκου

Επιμέλεια κειμένου
Φίλια Μπουγιούκου

Προσαρμογή εξωφύλλου
Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr • e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή,
χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την
εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου
διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-960-653-569-7

Για τη Λίνα

Από φόβο ότι θα πάμε πολύ μακριά
συχνά δεν πάμε αρκετά μακριά.

REINHARD K. SPRENGER

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ας υποθέσουμε ότι ο κόσμος δεν βρίσκεται εν μέσω πανδημίας και ότι είστε μέσα σε ένα αεροπλάνο, δέκα σειρές πίσω από τα φτερά, παρόλο που ζητήσατε να καθίσετε μπροστά μπροστά (επειδή ο αέρας εκεί είναι καλύτερος και κουνάει λιγότερο). Τουλάχιστον η κυρία στο τσεκ-ιν, με ένα βλέμμα που έλεγε: «Ο επόμενος βλαξ, παρακαλώ», σας βρήκε θέση δίπλα στο παράθυρο, αφού χτυπούσε ασταμάτητα τα πλήκτρα του πληκτρολογίου, σε σημείο που αρχίσατε να φοβάστε ότι στο τέλος δεν θα σας έδινε τις κάρτες επιβίβασης αλλά ένα συμβόλαιο λίζινγκ για το αεροπλάνο... Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι κάθεστε στη σειρά 33Α, με τα γόνατά σας να πιέζουν το μπροστινό κάθισμα, με το χέρι λυγισμένο μπροστά στο στήθος σαν να ετοιμάζεστε να κάνετε ρεβέρ στο τένις. Διότι το μπράτσο στ' αριστερά σας είναι πιασμένο από ένα χέρι XXL που ανήκει σε έναν άντρα εκατόν είκοσι κιλά με φαλάκρα. Το κινητό σας είναι ήδη απενεργοποιημένο και φοράτε, ως οφείλετε, τη ζώνη σας, παρόλο που το αεροσκάφος δεν έχει κουνηθεί ούτε χιλιοστό από τη θέση του: Μάλλον θα παρακολουθείτε τον τύπο με το γιλέκο υψηλής ορατότητας που αυτή τη στιγμή, και ενώ χιονίζει ασταμάτητα, αδειάζει στον ιμάντα μεταφοράς το περιεχόμενο μιας βαλίτσας που έχει ανοίξει.

Εγώ τουλάχιστον αυτό ακριβώς είδα και έτσι εξηγείται και το επιφώνημά μου («Σκατά»), που έκανε τον διπλανό μου να

μου ρίξει ένα βλέμμα δυσπιστίας. Η ανοιγμένη βαλίτσα ήταν ξεκάθαρα δική μου, όπως μπόρεσα να διακρίνω από το κιτρινοπράσινο πουλόβερ με τα αρκουδάκια που αυτή τη στιγμή εξαφανίστηκε στην κοιλιά του αεροπλάνου.

Το πουλόβερ μού το είχε κάνει δώρο η μητέρα μου για τα Χριστούγεννα. Όχι, δεν είχε αχρωματοψία, ούτε και ήθελε να μου δείξει με απαίσια χριστουγεννιάτικα δώρα ότι θα προτιμούσε να είχε πεθάνει στη γέννα παρά να με αποκαλεί γιο της τα επόμενα τριάντα δύο χρόνια. Όχι, η μαμά με αγαπούσε. Και πολύ μάλιστα. Μόνο που, τουλάχιστον σε ό,τι είχε να κάνει με τη μόδα, είχε φρικτό γούστο. Μια φορά είχα κάνει μια δοκιμή και είχα εμφανιστεί σε μια οικογενειακή συνάντηση με το σακάκι μέσα στο παντελόνι – εκείνη με χάιδεψε στο κεφάλι λέγοντας απλώς: «Τι όμορφος που είσαι, αγόρι μου»· ένα κομπλιμέντο που, όπως θα καταλάβετε αμέσως, έπαψα να παίρνω στα σοβαρά από τα οκτώ μου χρόνια. Πιο συγκεκριμένα, από τη μέρα που μου ορκίστηκε ότι κανείς από την τάξη μου δεν θα γελάσει αν κάνω χωρίστρα στη μέση και ότι ήταν πολύ φυσιολογικό να βγαίνουν οι κάλτσες από τα πέδιλα σαν άψυχες, σκυλίσιες γλώσσες.

Το γεγονός ότι το πουλόβερ με τα αρκουδάκια, χωρίς την προστατευτική θήκη Samsonite, εξαφανίστηκε μάλλον για πάντα στην κοιλιά του αεροπλάνου δεν με πείραξε και τόσο. Πράγμα που δεν μπορούσα να ισχυριστώ βέβαια για τα υπόλοιπα πράγματα που έχασα: τα άσπρα μου πουκάμισα, τα σχεδόν αφόρετα παπούτσια του τζόκινγκ, ένα καλώδιο φόρτισης, τον καινούριο Στίβεν Κινγκ (1.056 σελίδες, που σε λίγο θα ζύγιζαν το διπλάσιο αν ο ιμάντας μεταφοράς έμενε κι άλλο εκτεθειμένος στο χιονόνερο) και, τέλος, το κουστούμι των πεντακοσίων ευρώ. Δεν το είχα αγοράσει μόνο για το ραντεβού μου στον εκδοτικό οίκο, που ήθελε να υπογράψουμε τα συμβόλαια για το πρώτο μου βιβλίο, αλλά και για το ραντεβού που είχαμε

στον σύμβουλο γάμου με τη γυναίκα μου, την Ιβόν, που με είχε αφήσει για έναν συνάδελφό μου. Απ' ό,τι φάνηκε όμως, ο τύπος έγινε καπνός, και μάλιστα λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, πράγμα που ήταν μάλλον η αφορμή για να με πάρει τηλέφωνο κλαίγοντας και τελικά να κανονίσουμε να πάμε μετά τα Χριστούγεννα για δεύτερη φορά στον σύμβουλο γάμου. Η πρώτη μας προσπάθεια είχε τελειώσει με τη μετακόμισή της.

Προς στιγμή μού φαινόταν μάλλον απίθανο ότι αύριο, στην πρώτη μας συνάντηση ύστερα από σχεδόν τρεις μήνες, θα εμφανιζόμουν ωραία ντυμένος. Έβλεπα το παντελόνι του κουστουμιού μου να φουσκώνει σαν ανεμούριο μετεωρολογικού σταθμού. Η εσωτερική μου πυξίδα από το «*Δεν μπορεί να είναι αλήθεια*» γύριζε προς το «*Γαμώτο, κάτι πρέπει να κάνω*».

Έβγαλα τη ζώνη και μισοσηκώθηκα στο κάθισμά μου, δείχνοντας πως κάτι θέλω. «Συγγνώμη, μπορώ να περάσω;» ρώτησα τον διπλανό μου, που εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε να τυλιχτεί με μια εφημερίδα. Ίσως και να ήθελε να τη διαβάσει, δεν μπορούσες να καταλάβεις.

«Ε;»

«Δυστυχώς πρέπει να σηκωθώ».

«Τουαλέτα δεν έχει». Κούνησε το κεφάλι του, δίνοντάς μου έτσι να καταλάβω δύο πράγματα: Πρώτον, ότι μάλλον δεν θα δήλωνε ποτέ συμμετοχή στα μαθήματα «Δημιουργικής Γραφής» που έκανα στον ελεύθερο χρόνο μου στο Ανοιχτό Πανεπιστήμιο. Και, δεύτερον, ότι ήταν, όπως κι εγώ, από το Βερολίνο. Ίσως κάπου να υπήρχαν πόλεις που οι κάτοικοί τους να ήταν ακόμα πιο αγενείς με τους ξένους, αλλά το διαστημικό τηλεσκόπιο Χαμπλ δεν τις είχε ανακαλύψει μέχρι τώρα.

«Όταν απογειωθούμε», πρόσθεσε, και το τετράγωνο κεφάλι του με τις τεράστιες φαβορίτες εξαφανίστηκε πάλι πίσω από την εφημερίδα.

«Όχι, όχι. Δεν θέλω να πάω στην τουαλέτα», προσπάθησα να λύσω την παρεξήγηση.

«Ωραία», μουρμούρισε εκείνος.

«Όχι, θέλω να πω, δεν καταλάβατε... εεε...» Χτύπησα με το δάχτυλό μου έναν τίτλο της εφημερίδας που ακόμα κι ένας μύωπας θα μπορούσε να τον διαβάσει από το διάστημα, προκαλώντας άλλο ένα κρεσέντο ευφράδειας του διπλανού μου.

«Ε;»

«Υπάρχει πρόβλημα με τη βαλίτσα μου». Έδειξα προς τη σκηνή που διαδραματιζόταν στον διάδρομο του αεροδρομίου, αλλά που ξαφνικά, και προς μεγάλο μου τρόμο, είχε αλλάξει. Το καρότσι με τις αποσκευές είχε εξαφανιστεί. Ο μίαντας μεταφοράς έκλινε. Η διαδικασία φόρτωσης είχε τελειώσει, ο άντρας με το γιλέκο ξαναγύριζε στα ζεστά.

«Τι τρέχει;» Ο κύριος υπάλληλος του Οργανισμού Τουρισμού του Βερολίνου είχε μπει στον κόπο να ακολουθήσει το αποσβολωμένο βλέμμα μου. Για να το κάνει αυτό όμως, δυστυχώς μετατόπισε ξεκάθαρα το κέντρο βάρους του στη δική μου μικρή περιοχή.

«Τι λέτε;» ρώτησε πέφτοντας ο μισός πάνω μου. Η ανάσα του τύλιξε το πρόσωπό μου μέσα σε μια αύρα ταρτάρ και καφέ.

«Τα πήρανε», είπα αναστενάζοντας.

Ο άντρας γύρισε το πρόσωπό του προς το μέρος μου. Έμεινα ασάλευτος, κράτησα την ανάσα μου και έσφιξα τα χείλια. Ήμασταν τόσο κοντά, που μια κίνηση παραπάνω να έκανα θα τον φίλαγα.

«Την έχεις ακούσει;» με ρώτησε, κι εγώ πολύ θα ήθελα να πιστέψω ότι τώρα ο πάγος μεταξύ μας είχε σπάσει, ότι θα σηκωνόταν και θα με άφηνε να περάσω, είχα τις αμφιβολίες μου όμως. Και το γεγονός ότι έστησε πάλι το παραβάν της εφημερίδας του ανάμεσά μας δεν συνηγορούσε προς την κατεύθυνση αυτή.

Επειδή με τις επικοινωνιακές συμβάσεις της Κεντρικής Ευρώπης δεν έβγαζα άκρη, δανείστηκα τα λόγια που χρησιμοποιούσε ο μάστορας, τότε που ήμουν φοιτητής και δούλευα στην οικοδομή, για να με παροτρύνει κομψά να είμαι πιο γρήγορος: «Θα σου χώσω το κατσαβίδι στον κώλο αν δεν πάρεις τα πόδια σου».

Ο άντρας με κοίταξε νευριασμένος, παρ' όλα αυτά γύρισε προς την ηλικιωμένη γυναίκα που καθόταν δίπλα του και της έδωσε ευγενικά να καταλάβει ότι έπρεπε να σηκωθεί πρώτα εκείνη: «Στην μπάντα!» είπε και δεν της άφησε χρόνο να βγάλει τη ζώνη της και να τον αποφύγει.

Έχοντας απεγκλωβιστεί επιτέλους, προχώρησα στον διάδρομο με κατεύθυνση το πιλοτήριο, ακολουθούμενος από περίεργα βλέμματα που προσπαθούσαν να διακρίνουν αν είμαι ζωσμένος με εκρηκτικά.

Όταν έφτασα στη σειρά δώδεκα, δεν μπορούσα να προχωρήσω άλλο και σταμάτησα πίσω από την πλάτη μιας αγχωμένης αεροσυνοδού, η οποία μιλούσε με κάποιον που προφανώς ήθελε να πάει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ανάμεσα στο «Με αυτό μαζί σας δεν γίνεται...» και στο «...να προχωρήσετε» τη χτύπησα με το δάχτυλο στον ώμο. Γύρισε φευγαλέα ζαρώνοντας το πρόσωπό της για να δει το απόβρασμα που είχε τολμήσει να την ενοχλήσει, μετά είπε «μισό λεπτό» και γύρισε το κεφάλι της πάλι μπροστά.

Ωχ, σκέφτηκα κάπως ανήσυχος. Δεν φοβάμαι καθόλου τα αεροπλάνα, αλλά πλέον δεν ένιωθα ιδιαίτερα ασφαλής. Αυτή η αεροσυνοδός ήταν σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης υπεύθυνη να αδειάσει τη φλεγόμενη καμπίνα σε λιγότερο από τριάντα δευτερόλεπτα κι ωστόσο φαινόταν από τώρα τόσο αγχωμένη, σαν να έτρεφε μάλιστα την κρυφή ελπίδα μιας απρογραμματίστης ελάττωσης της πίεσης, επειδή πολύ ευχαρίστως θα

χρησιμοποιούσε πότε πότε τη μάσκα οξυγόνου για μια βαθιά εισπνοή.

«Σας παρακαλώ, είναι επείγον». Φυσικά, ήταν λάθος να πιστεύω ότι θα μπορούσα να καταφέρω κάτι με την ευγένεια και τους καλούς τρόπους. Όπως προηγουμένως με τον διπλανό μου, απέτυχα μεγαλειωδώς και με την αεροσυνοδό. Σήκωσε απλώς το χέρι της σε μια απορριπτική χειρονομία, χωρίς να γυρίσει να με κοιτάξει. Όλοι από το Βερολίνο ήταν εδώ μέσα;

«Πρέπει να το παραδώσετε», είπε στην κρυμμένη φιγούρα που στεκόταν μπροστά της.

«Αδύνατον», άκουσα να διαμαρτύρεται δυνατά μια νεανική γυναικεία φωνή. «Έχει κάτι πολύ ακριβό και εύθραυστο μέσα».

Η αεροσυνοδός δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Μην ανησυχείτε», είπε με αξιοπιστία παπατζή, «ο χώρος φόρτωσης του αεροσκάφους είναι ασφαλής, η αποσκευή σας θα είναι σε καλά χέρια».

Ναι, πώς!

Βάσει του γεγονότος ότι είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια τη βαλίτσα μου να αδειάζει τα σωθικά της πάνω στον ιμάντα μεταφοράς, θεώρησα ότι αυτή η δήλωση έχρηζε διόρθωσης κι έτσι με ένα δυναμικό «Εεε» προσπάθησα να παρέμβω δραστικά στη συζήτηση. «Έχω κι εγώ ένα πρόβλημα με τις αποσκευές μου».

Μμμ. Το να σε αγνοούν ήταν πιο εκνευριστικό. Αλλά τουλάχιστον η αεροσυνοδός γύρισε λίγο στο πλάι και άνοιξε το ντουλάπι πάνω από τις σειρές δώδεκα έως δεκαέξι, μάλλον για να αποδείξει ότι όλος ο χώρος ήταν πιασμένος. Έτσι που μετακινήθηκε, μπόρεσα για πρώτη φορά να δω τη γυναίκα με την οποία μιλούσε.

Μάλισα.

Μια ματιά ήταν αρκετή για να καταλάβω.

Μπροστά μου στεκόταν ένα κλισέ – μια «τρομοκράτισσα του

τόφου», όπως θα την αποκαλούσε ο φίλος μου ο Έντι, αν η νεαρή αυτή γυναίκα εμφανιζόταν στη γωνιακή μπιραρία που είχε στο Νόικελν, πράγμα που μάλλον δεν θα έκανε ποτέ, επειδή ο Έντι δεν είχε στον κατάλόγό του γάλα σόγιας χωρίς γλουτένη ή –όπως λέει ο Έντι– «άλλες οικολογικές μαλακίες». Πιθανόν να μην την άφηνε καν να μπει, γιατί με αυτό το κουκλίστικο, κάτασπρο δέρμα που είχε δύσκολα μπορούσες να υπολογίσεις την ηλικία της. Το λιγότερο δεκαέξι, το πολύ τριάντα.

Η νεαρή γυναίκα είχε χοντρές, καστανές μπούκλες που της έφταναν μέχρι τους ώμους και τα δύο τρίτα των μαλλιών της ήταν πιασμένα ψηλά με ένα λαστιχάκι, τόσο επαγγελματικά ατημέλητα, ώστε να δείχνουν αυθόρμητα και φυσικά. Στην πραγματικότητα θα είχε περάσει σίγουρα ώρες το πρωί μπροστά στον καθρέφτη της, ώστε η φουντωτή κοτσίδα, που έμοιαζε με ανοιγμένο φοίνικα, να βρίσκεται πράγματι σχεδόν στο κέντρο του κεφαλιού.

Το πρόσωπό της ήταν αδύνατο, ως ανήσυχος πατέρας θα το έλεγα «ρουφηγμένο», και είχε όλα τα υποχρεωτικά στοιχεία μιας νεοφερμένης που σε όλη της την εφηβεία ονειρευόταν να παραστήσει με τα λεφτά του μπαμπά τη μοντέρνα στο Πρέντσλαουερ Μπεργκ: ακουστικά ψείρες στα κατατρυπημένα αφτιά, μαύρο μολύβι στα μάτια, προτεταμένα χείλια. Έλειπαν μόνο ο υποχρεωτικός κρίκος από τη μύτη και το σκουλαρίκι στο φρύδι.

«Και τι θα γίνει τώρα;»

Μου έφτανε μέχρι το στήθος, πράγμα που ήταν εντυπωσιακό, μιας και ούτε κι εγώ διαθέτω γονίδια μπασκεμπολίστα, αλλά ευτυχώς δεν είχα την τύχη του πατέρα μου (ένα και εξήντα έξι, με σαφή πτωτική τάση). Όταν στεκόμουν ίσια, πράγμα που σπανίως συνέβαινε, άγγιζα την τιμή-ρεκόρ του ένα κι ογδόντα. Ήμουν επομένως «κανονικός», όπως θα έλεγε η μητέρα μου, χωρίς να συνειδητοποιεί τον σεξουαλικό υπαιτιγμό.

Δεν μπορούσα να πω με σιγουριά αν η κόμμωση-φοίνικας που στεκόταν μπροστά ήταν «κανονική», αφού ολόκληρο το σώμα της, μέχρι τους γοφούς, το έκρυβε ένας τεράστιος ναυτικός σάκος.

Τώρα κατάλαβα γιατί η αεροσυνοδός δεν την άφηγε να περάσει. Ήταν θαύμα που στον έλεγχο αποσκευών το τέρας δεν είχε κολλήσει στο μηχάνημα με τις ακτίνες. Ομολογώ ότι δεν έχω ιδιαίτερο ταλέντο στα μαθηματικά και η χωροταξική μου αντίληψη αντιστοιχεί στην ικανότητά μου να επισκευάσω έναν φλεγόμενο πυρηνικό σταθμό. Αλλά αν αυτός ο σάκος είχε τις διαστάσεις χειραποσκευής, τότε τα χέρια ενός μέσου Κεντροευρωπαϊού επιβάτη πρέπει από τη μια μέρα στην άλλη να είχαν φτάσει σε επίπεδο Χαλκ.* Αναρωτιόμουν πώς κατάφερε να τον φέρει μέχρι εδώ χωρίς γερανό.

Εντάξει, και οι Πυραμίδες με κάποιον τρόπο χτίστηκαν.

«Το βλέπετε και μόνη σας, δεν έχει χώρο εδώ», είπε η αεροσυνοδός μέσα απ' τα δόντια της και με μια αποφασιστική κίνηση έκλεισε το ντουλάπι. «Δώστε μου την τσάντα σας, θα την παραδώσω εγώ».

«Δεν υπάρχει περίπτωση!» Η νεαρή γυναίκα άφησε τον σάκο στον διάδρομο, με το βλέμμα προγραμματισμένο για επίθεση.

Ωχ. Τη βάψαμε τώρα.

Τον ήξερα αυτόν τον τύπο γυναικών. Τις έβλεπα να κάθονται στα μαθήματα δημιουργικής γραφής με έναν βιολογικό λάτε που τον κρατούσαν και με τα δύο χέρια (που πουλιέται τίμια, εννοείται: *Δύο λεπτά του υπερβολικά ακριβού καφέ πηγαίνουν για τη διατήρηση των δέντρων του τροπικού δάσους, που*

* Ομώνυμη ταινία επιστημονικής φαντασίας του 2003. Ένα φρικτό ατύχημα στο εργαστήριο μεταμορφώνει έναν νεαρό επιστήμονα σε ένα τεράστιο πράσινο τέρας τρομακτικής δύναμης, που καταστρέφει τα πάντα. (Σ.τ.Μ.)

τα κόψαμε για να φτιαχτούν τα εκατομμύρια χάρτινα κύπελλα, που μετά από δέκα γουλιές τα πετάς), ήθελαν να μιλήσουν μαζί μου για κάποιο δακρύβρεχτο κείμενο που είχαν γράψει μέσα σε μια νύχτα έχοντας πει ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί και το αργότερο την τρίτη εβδομάδα τα παρατούσαν, επειδή θεωρούσαν ότι κάθε κριτική στα κείμενά τους ήταν παρέμβαση στο καλλιτεχνικό τους μεγαλείο.

Εντάξει, θα μπορούσε να μου αντιτάξει κάποιος ότι και η δική μου ζωή κλισαρισμένη είναι – και θα είχε δίκιο.

Παραράμ, η αυλαία ανοίγει: Μπροστά σας, εγκλωβισμένος στον διάδρομο ενός αεροπλάνου που περιμένει να απογειωθεί από το αεροδρόμιο του Μονάχου, στέκεται ο Λίβιους Ράιμερ, καθηγητής Γερμανικών και Ιστορίας. Ο άντρας που θέλει να έχει την κουλ εμφάνιση των μαθητών του που κινδυνεύουν να μείνουν στην ίδια τάξη. Ψευτόμαγκες που έχουν όλα όσα εκείνος, σαν παιδί δασκάλων, δεν επιτρεπόταν να έχει στα μαθητικά του χρόνια: επώνυμα ρούχα, τατουάζ, τσιγάρα και κακούς βαθμούς.

Φοράει κι αυτός φθαρμένα πάνινα παπούτσια, τα δικά του βέβαια έχουν ζεστούς πάτους, γιατί αλλιώς τον χειμώνα έχει την αίσθηση ότι περπατάει ξυπόλυτος σε παγοδρόμιο. Αγοράζει σκισμένα μπλουτζίν, όχι απ' αυτά που από μέσα φαίνεται το πόδι, δεν θέλει να το παρατραβήξει. Και βάζει τζελ στα κοντά του μαλλιά, φέρνοντας μερικά τσουλούφια στο μέτωπο – του δίνουν μια παράτολμη νότα.

Αυτός είμαι λοιπόν. Κανονικός, κανονικά σημαντικός και κανονικά μικροαστός. Το κλισέ του καθηγητή που νομίζει ότι, αν πει μια μπίρα μαζί με τους μαθητές του στην εκδρομή της τάξης, θα κερδίσει την εμπιστοσύνη τους.

Ωστόσο –και αυτός είναι ο λόγος που γενικά είμαι πολύ ευχαριστημένος– έχω συνείδηση του ψευτομικροαστισμού μου.

Εντελώς αντίθετα προφανώς από την αμετάπειστη γυναίκα που στεκόταν μπροστά μου.

«Σας παρακαλώ! Εκεί πίσω υπάρχει μια ελεύθερη θέση», είπε δείχνοντας προς την κατεύθυνση της θέσης 33Α, «μπορούμε να τον δέσουμε εκεί με τη ζώνη».

«Η θέση είναι δική μου», τόλμησα να αντιτάξω.

«Και τότε γιατί στέκεστε εδώ;» μου έβαλε τις φωνές η αεροσυνοδός.

Αχά. Επιτέλους μια καλή είδηση. Μου μίλησε. Προφανώς δεν ήμουν ο Μπρους Γουίλις στην *Έκτη Αίσθηση* να μιλάω μόνο με πεθαμένους. «Στέκομαι εδώ επειδή το περιεχόμενο της βαλίτσας μου βρίσκεται σκόρπιο στον χώρο φόρτωσης του αεροπλάνου σας και...»

«Ακούτε;» με διέκοψε η νεαρή γυναίκα. «Κάτω από αυτές τις συνθήκες δεν πρόκειται να παραδώσω την τσάντα μου». Τα μάτια της άστραφταν με αυτή την αξιοζήλευτη αυτοπεποίθηση που σου χαρίζουν μόνο τα πολλά χρήματα ή η τρομακτική έλλειψη από εμπειρία ζωής. Θα έβαζα στοίχημα ότι ήταν ένας συνδυασμός και των δύο.

Χωρίς να έχω ρίξει ούτε μια ματιά μέσα στον σάκο της, ήξερα τι θα έβρισκα, και συγκεκριμένα μια επιτομή των τελευταίων μοντέλων της παλέτας της Apple: iPhone, iPad, ένα MacBook και, αν υπήρχαν, και i-Tampon. Δεν έχω ιδέα πώς ο Στιβ Τζομπς, ο Θεός να τον αναπαύσει, κατάφερε να τετραγωνίσει τον κύκλο και να κάνει ακόμα και ανθρώπους με κριτικό πνεύμα απέναντι στη διαφήμιση να μπερδεύουν τα καταστήματα της Apple με τη Βασιλική του Αγίου Πέτρου. *Μπορείς να ανάψεις και κερί εκεί;* Κατά τη γνώμη μου, τα πράγματα με αυτή τη μάρκα με σήμα το μήλο ήταν όπως και με το Βερολίνο: Και τα δύο έχουν ολοφάνερα κουσούρια, ωστόσο ο κόσμος είτε δεν μιλάει γι' αυτά είτε ανακηρύσσονται σε αντικείμενα λατρείας.

«Εντάξει, αυτό ήταν», είπε η νεαρή γυναίκα και πήρε πάλι τον σάκο της, που τον είχε αφήσει για λίγο κάτω. Ήμουν έτοιμος να τη βοηθήσω, γιατί φοβήθηκα ότι θα πάθαινε κήλη μεσοσπονδύλιου δίσκου.

«Τι σκοπεύετε να κάνετε;» θέλησε να μάθει η αεροσυνοδός.

Στο μεταξύ η προσοχή των επιβατών ήταν στραμμένη πάνω μας. Εκτός από δύο παιδιά που τσίριζαν και έναν επιχειρηματία που ροχάλιζε, όλοι είχαν γυρίσει προς το μέρος μας.

«Θέλω να βγω από δω μέσα», είπε η γυναίκα.

Χμ. Καθόλου κακή ιδέα.

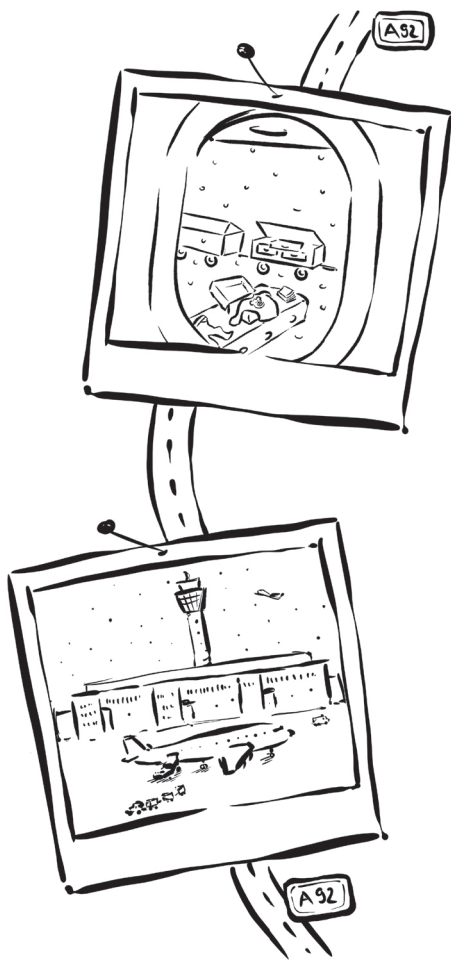
«Κι εγώ», πετάχτηκα. Απ' όσο ήξερα, δεν μπορούσαν να αφήσουν αποσκευές να ταξιδέψουν χωρίς τον ιδιοκτήτη τους κι έτσι έπρεπε να τις ξεχωρίσουν από τις υπόλοιπες. Και πριν από την απογείωση θα έψαχναν να βρουν τις κάλτσες μου και τα μποξεράκια μου πολύ πιο προσεκτικά απ' ό,τι μετά την προσγείωση, όταν θα ήταν πια ξεκάθαρο ότι δεν είχα τυλίξει καμία βόμβα στο πουλόβερ με τα αρκουδάκια.

Ωστόσο, το σχέδιό μου να στριμωχτώ και να περάσω μπροστά από την αεροσυνοδό αποδείχτηκε δύσκολο στην εφαρμογή του. Έκανε νόημα στους προϊσταμένους να έρθουν για βοήθεια.

«Δεν πρόκειται να πάτε πουθενά. Κανείς δεν πρόκειται να πάει πουθενά», φώναξε αγανακτισμένη, κοιτώντας μια εμένα και μια τη νεαρή γυναίκα, που απομακρυνόταν αδιάφορη.

«Οι πόρτες έχουν κλείσει. Ακούτε; Δεν επιτρέπεται να βγείτε έξω».

Δεν ξέρω αν πέρασαν δέκα ή είκοσι δευτερόλεπτα μέχρι ο πιλότος να αποδείξει ότι είχε πει ψέματα. Δεν πέρασε πολλή ώρα πάντως κι από πάνω μας ακούστηκε ένα τρίζιμο – κι έπειτα ο κυβερνήτης Σούμαν ζήτησε από όλους τους επιβάτες να εγκαταλείψουν αμέσως το αεροσκάφος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Στον τερματικό σταθμό, μπροστά από τις θυρίδες των ενοικιαζόμενων αυτοκινήτων, γινόταν ό,τι και στην Πύλη του Βρανδεμβούργου λίγο πριν από την Πτώση του Τείχους. Μιλιούνια άνθρωποι σπρώχνονταν προς τα εμπρός, οπλισμένοι με τσάντες, τρόλεϊ ή, όπως εγώ, με πλαστικές σακούλες, στις οποίες είχα μεταφέρει το περιεχόμενο της βαλίτσας μου, αφού πρώτα είχε κάνει κύκλους στον ιμάντα παραλαβής αποσκευών. Οι άνθρωποι συμπεριφέρονταν λες και τα αυτοκίνητα τα χάριζαν – και μάλιστα με ένα πάκο χρήματα στο πορτομπαγκάζ για το καλωσόρισμα.

Στην πραγματικότητα ίσχυε το αντίθετο. Αν κατάφερνε κανείς, χρησιμοποιώντας τις μεθόδους καβγάδων στους δρόμους του Νόικελν, να φτάσει στο εποχιακό προσωπικό του γκισέ με το τζελ στα μαλλιά, μάθαινε ότι οι τιμές των ενοικιαζόμενων αυτοκινήτων είχαν εκτοξευτεί σε τέτοια ύψη, λες και τη Γερμανία την είχε πλήξει ο χειρότερος πληθωρισμός από την εποχή της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Μια λογική συνέπεια της επικείμενης χιονοθύελλας, εξαιτίας της οποίας όλες οι πτήσεις είχαν ματαιωθεί μέχρι νεοτέρας.

Μερικοί ανυποψίαστοι είχαν κάνει το λάθος και είχαν σπαταλήσει πολύτιμο χρόνο πηγαίνοντας στον σταθμό του τρένου με την ελπίδα ότι θα μπορούσαν να φύγουν από κει. Μάταια,

φυσικά. Διότι εμείς οι άνθρωποι μπορεί να καταφέραμε να στείλουμε ένα μη επανδρωμένο διαστημόπλοιο στον Άρη, μετά όμως δυστυχώς τελείωσαν τα χρήματα και δεν μπορέσαμε να κατασκευάσουμε μια εναέρια γραμμή που η λειτουργία της να μη διακόπτεται με την πρώτη χιονονιφάδα.

Ενώ λοιπόν οι πρώτοι από τους περίπου δύο δισεκατομμύρια επιβάτες που είχαν ξεμείνει πληροφορήθηκαν πως ούτε το τρένο εκτελεί δρομολόγια, εγώ στεκόμουν μπροστά στον άντρα που ήλπιζα ότι θα μου παρέδιδε αμέσως ένα αυτοκίνητο, τόσο κοντά του, ώστε μύριζα το άφτερ σείβ του. Ένα αυτοκίνητο με το οποίο σκόπευα –αν όχι ακριβώς στην ώρα μου, τουλάχιστον όμως εγκαίρως– να πάω στο Βερολίνο. Είχα άλλες είκοσι έξι ώρες μέχρι να συναντήσω την Ιβόν. Πενήντα μέχρι το ραντεβού στον εκδοτικό. Ο χρόνος δεν ήταν πρόβλημα επομένως. Πρόβλημα ήταν μάλλον το νούμερο που μόλις μου είχε ανακοινώσει ο υπάλληλος της εταιρείας ενοικίασης αυτοκινήτων:

«Χίλια διακόσια ευρώ;»

Τώρα κατάλαβα γιατί η γιαγιά που στεκόταν μπροστά μου είχε βάλει τα κλάματα. Νόμιζε ότι είχε ξεσπάσει πόλεμος. (Σας έχω πει ότι έχω μια τάση προς την υπερβολή;)

«Είναι μια BMW Σειράς 7 με πλήρη εξοπλισμό πολυτελείας, κύριε».

Σε περίπτωση που ο άντρας δεν καταλάβαινε από χιούμορ, ρώτησα σοβαρά: «Ωραία, πόσα θα μου κόψετε αν το αγοράσω;».

Με κοίταξε σαν να έχω κοπριά στο πιγούνι.

«Ακούστε, πρέπει να πάω επειγόντως στο Βερολίνο. Έχω μια σημαντική συνέντευξη».

Στην πραγματικότητα, η συνέντευξη ήταν την Τετάρτη, μεθαύριο δηλαδή. Μου ήταν όμως λίγο περίπλοκο να του εξηγήσω

την ιστορία με την πρώτη συνεδρία της δεύτερης θεραπείας ζεύγους με την Ιβόν, γιατί ο τύπος με τα διπλοεστιακά γυαλιά και τα παστωμένα μαλλιά δεν φαινόταν να είναι ιδιαίτερα ρομαντικός. Έδειχνε μάλλον ένας πωρωμένος καριερίστας, και γι' αυτό δοκίμασα να τον κάνω να με λυπηθεί χρησιμοποιώντας το νούμερο «Χρειάζομαι αυτή τη δουλειά».

«Ένας εκδοτικός οίκος θέλει να εκδώσει ένα βιβλίο μου. Είναι η ευκαιρία της ζωής μου!»

Απέτυχα παταγωδώς.

«Χίλια διακόσια ευρώ», είπε. «Αποφασίστε, παρακαλώ, περιμένουν κι άλλοι».

«Ναι, σιγά». Γύρισα πίσω μου με δήθεν έκπληκτο βλέμμα και αντίκρισα την κοτσίδα-φοίνικα με τον ναυτικό σάκο. Ένας θεός ξέρει πώς κατάφερε να βρεθεί ακριβώς πίσω μου. Μόλις είχε καταφθάσει κι ένας γιάπης με ριγέ κουστούμι, πλαισιωμένος από μια θορυβώδη πολυμελή οικογένεια. Προφανώς η νεαρή γυναίκα με τη χειραποσκευή του Χαλκ είχε τρέψει σε φυγή όλους τους ανταγωνιστές.

«Το θέλετε το αυτοκίνητο, ναι ή όχι;» με ρώτησε ο πιο ευγενικός υπάλληλος του μήνα.

Ζύγισα τις επιλογές μου και διαπίστωσα ότι ήταν η μοναδική που είχα, αν δεν ήθελα να καταφέρω το θανάσιμο πλήγμα τόσο στη συγγραφική μου καριέρα όσο και στον γάμο μου, και μουρμούρισα ένα εκνευρισμένο «Το θέλω».

«Ωραία. Τότε θα χρειαστώ μια πιστωτική κάρτα και το δίπλωμά σας, παρακαλώ».

Το δίπλωμα. Γαμώτο.

Άνοιξα το πορτοφόλι μου, έβγαλα την πιστωτική κάρτα και άκουσα τα τσιριχτά γέλια της Πιάουλα, της ξαδέλφης μου, νοερά μόνο, φυσικά, αλλά αυτό ήταν το χειρότερο. Αν η Πιάουλα στεκόταν τώρα δίπλα μου, με τα χέρια πάνω στη φουσκωμένη

κοιλιά της, και στρίγκλιζε τόσο δυνατά, ώστε να φοβόμουν ότι ο αμνιακός σάκος της θα έσκαγε στον πέμπτο κιόλας μήνα, θα μπορούσα να της πάρω το δίπλωμα από τα χέρια. Γιατί η γελοία φωτογραφία που είχα στο δίπλωμα την είχε κάνει χθες να πεθάνει στα γέλια. Έτσι όμως δεν μου έμενε παρά μόνο η ανάμνηση της Πάουλα να τρέχει με το δίπλωμα στο χέρι, για να δείξει σε όλους τους φίλους των γονιών μου την «ανεκδιήγητη φάτσα μου». Έκτοτε δεν ξαναείδα το δίπλωμα, γι' αυτό και τώρα δεν ήταν στο πορτοφόλι μου, φυσικά.

«Έεε, μήπως μπορώ να σας το δώσω αργότερα;» ρώτησα τον άντρα που ήταν στο γκισέ.

«Τι είπατε;» Με κοίταξε σαν να τον είχα ρωτήσει αν μπορώ να χρησιμοποιήσω τον πάγκο του για τουαλέτα.

«Φοβάμαι ότι έχω ξεχάσει το δίπλωμά μου στο σπίτι...»

«Μάλιστα, κανένα πρόβλημα», είπε χαμογελώντας ο άντρας. Η ξαφνική φιλική στάση του μου φάνηκε ύποπτη. Δικαιολογημένα, όπως θα διαπίστωνα αμέσως, καθώς είπε: «Ο επόμενος, παρακαλώ!» και, ανασηκώνοντας τα φρύδια, μου έδωσε να καταλάβω ότι έπρεπε να εξαφανιστώ από μπροστά του.

Η γυναίκα-νίντζα με τον ναυτικό σάκο με έσπρωξε, πέρασε μπροστά και άφησε θριαμβευτικά πάνω στον πάγκο το δίπλωμά της, από το οποίο κατάλαβα ότι ήταν τουλάχιστον πάνω από δεκαοκτώ.

«Έχετε κλείσει τα είκοσι ένα;» ρώτησε ο τύπος.

«Σκοπεύετε να με καλέσετε για ποτό στις ΗΠΑ;» είπε εκείνη, όχι όμως τόσο ειρωνικά όσο θα το έκανα εγώ, αλλά με ένα βλέμμα γεμάτο κοκεταρία. *Θεέ μου, φλέρταρε με τον υπάλληλο.*

Άφησε χαμογελώντας μια πιστωτική κάρτα δίπλα στο δίπλωμά της. «Λέα φον Άρμιν» πρόλαβα να διαβάσω, προτού ο σωσίας του Γουτεμβέργιου πάρει τα χαρτιά.

Ε, βέβαια. Αριστοκράτισσα με τη βούλα. Πλουσιοκόριτσο με σιλ νεαρήσ από το Μίτε. Καλά το είχα καταλάβει.*

«Είστε τυχερή, είναι το τελευταίο μας αυτοκίνητο», ψιθύρισε ο υπάλληλος πίσω μου, τρεις χιλιάδες τοις εκατό πιο φιλικά απ' ό,τι είχε μιλήσει σ' εμένα.

«Το τελευταίο αυτοκίνητο;» φώναξα. «Και τι θα κάνω εγώ;»

Κοίταξα φοβισμένος γύρω μου. Αν αυτοί που ήταν πίσω μου μάθαιναν ότι δεν υπάρχουν αυτοκίνητα, δεν θα ήθελα να βρεθώ στο βεληνεκές του εξαγριωμένου όχλου.

«Λυπάμαι», είπε ο άντρας χωρίς να το εννοεί, πράγμα που εύκολα καταλάβαινες από το σατανικό του χαμόγελο, που άλλαξε μόλις στράφηκε πάλι στην κυρία Φον Άρμιν.

Έκανα μεταβολή και μέσα από το πλήθος κατευθύνθηκα προς την αίθουσα των αφίξεων.

Και τώρα; Μην έχοντας ιδέα τι θα έκανα, σωριάστηκα σε ένα σκληρό, μεταλλικό παγκάκι, που πρέπει να ήταν το νούμερο ένα στα προϊόντα ευεξίας για φακίρηδες. Δεν είμαι σε θέση να πω πόση ώρα κοιτούσα εξαντλημένος τις μύτες των αθλητικών μου παπουτσιών, ανίκανος να καταστρώσω ένα λογικό πλάνο. Ανίκανος να καταστρώσω το παραμικρό πλάνο: ούτε αεροπλάνο, ούτε αυτοκίνητο, ούτε τρένο. Και σύμφωνα με τη σχετική εφαρμογή του κινητού μου, όλα τα ξενοδοχεία της περιοχής ήταν κλεισμένα.

Με έβλεπα ήδη ξαπλωμένο στο πάτωμα μέσα σε έναν υπνόσακο, ανάμεσα σε ένα πλήθος ταξιδιωτών, με μια κάμερα του RTL II στο πρόσωπο, τροφή για το ειδικό αφιέρωμα

* Το τεράστιο, πολυσύχναστο Μίτε (γερμ. Mitte) είναι το κέντρο του Βερολίνου, με την Πύλη του Βρανδεμβούργου και τα ιδρύματα τέχνης στο Νησί των Μουσείων, τον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό του Βερολίνου και το πάρκο Τίεργκαρτεν. (Σ.τ.Μ.)

με τίτλο «Οι πιο χαζοί χριστουγεννιάτικοι ταξιδιώτες του κόσμου».

Μπαμ! Ο ναυτικός σάκος προσγειώθηκε στη διπλανή θέση. Η κυρία αριστοκράτισσα με τη βούλα είχε στηθεί μπροστά μου κρυφογελώντας, ώστε, πριν πάει στο πάρκινγκ, να μου επιδείξει για άλλη μια φορά την έκφραση του θριάμβου στο πρόσωπό της. «Λοιπόν, τι έγινε, Μπέπο;»*

Μπέπο;

Προσπάθησα να σκεφτώ τι πιθανότητες υπήρχαν να εκλάβω την προσφώνηση αυτή σαν κομπλιμέντο και ήταν μηδενικές.

«Τι λέτε;» ρώτησα, όχι ιδιαίτερα ευγενικά, όπως ήταν λογικό, δηλαδή, με την άθλια κατάσταση στην οποία βρισκόμουν.

«Πάμε».

Ζάρωσα τα φρύδια ελαφρώς σαστισμένος. «Πού;»

«Στο αμάξι μας».

«“Μας”;»

Έκανε μια εκνευρισμένη γκριμάτσα. «Δεν είμαστε στο ληξιαρχείο, Μπέπο. Δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνεις ό,τι λέω».

Εξακολουθούσα να αναρωτιέμαι γιατί με αποκαλούσε με το όνομα που είχε ο σκύλος του γείτονα, που όταν έβρεχε έκανε τα κακά του στον διάδρομο. Το σημαντικό ήταν άλλο όμως: «Θέλεις να με πάρεις μαζί σου;».

Μπορεί το *Μπέπο* να ήταν και κομπλιμέντο όμως. Μια καινούρια λέξη της μόδας, όπως το *άπαιχτος*, το *τεράστιος*, *γαμάτος* και ό,τι άλλο έλεγαν οι μαθητές μου όταν ήταν φτιαγμένοι και ήθελαν να δηλώσουν ότι κάτι είναι καταπληκτικό.

«Φυσικά και θα σε πάρω μαζί μου», είπε η Λέα.

* Βερρο: Ένα πιθηκάκι σούπερ ήρωας σε αμερικανικό κόμικ. (Σ.τ.Μ.)

Η επόμενη φράση της έκανε το βλακώδες χαμόγελό μου να σβήσει.

«Με έναν όρο».

«Ποιον;»

«Να ξαναπάς στο γκισέ και να δώσεις την κάρτα σου. Είπα στον τύπο ότι θα πληρώσεις εσύ το αμάξι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Κι έτσι το πιο παράξενο ταξίδι της ζωής μου ξεκίνησε όπως ο γάμος μου: με έναν εκβιασμό. Συγκριτικά, βέβαια, η Ιβόν είχε φερθεί με μεγαλύτερη λεπτότητα, όταν ένα βράδυ στο κρεβάτι μου αποκάλυψε ότι είχε προσχωρήσει στο «Κίνημα Αγνότητας». Μετά από ένα γρήγορο γκουγκλάρισμα στο κινητό μου της επέστησα την προσοχή στο γεγονός ότι αυτός ο εισαγόμενος αμερικανικός πουριτανισμός αφορούσε μόνο νεαρές κοπέλες που ήθελαν να είναι άσπιλες όταν παντρευτούν. Τη λογική ένσταση που προέβαλα, ότι ήδη από το τρίτο μας ραντεβού είχαμε επιδοθεί σε περιπτώξεις που σαφέστατα δεν συμβάδιζαν με τον κώδικα συμπεριφοράς μιας παρθένας, την αντέκρουσε λέγοντας: «Μην είσαι τόσο σχολαστικός. Έλεος πια με τους κανόνες. Μπορώ να γίνω χορτοφάγος ακόμα κι αν έχω φάει μερικές φορές κρέας, έτσι δεν είναι; Κατά τον ίδιο τρόπο μπορώ επομένως να μην κάνω σεξ μέχρι να παντρευτούμε».

Η υπόθεση είχε ξεκαθαρίσει, λοιπόν, και έτσι το μόνο που μου απέμενε ήταν να σκεφτώ αν θα σέρφαρα πρώτα στο YouPorn ή αν θα έψαχνα αμέσως να βρω ανοιχτές ημερομηνίες στο ληξιαρχείο.

Τώρα, τριάμισι χρόνια αργότερα, ήμουν (ακόμη) παντρεμένος, παρ' όλα αυτά δεν είχα πια τακτικές σεξουαλικές επαφές και ήμουν αναγκασμένος να καθίσω δίπλα σε μια γυναίκα που

με το χαμόγελο σιγουριάς που είχε μου θύμιζε την Ιβόν όταν της έκανα πρόταση γάμου.

«Έχεις θερμαινόμενη κουβέρτα μαζί σου;» με ρώτησε όταν έβγαζα την BMW από το πάρκινγκ. Εννοείται ότι με έχρισε σοφέρ της πετώντας μου τα κλειδιά στο κεφάλι και έπειτα σωριάστηκε στη θέση του συνοδηγού χωρίς κανένα σχόλιο.

«Ακόμα και σ' ένα τέτοιο αμάξι πολυτελείας χρειάζονται μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να πάρει μπροστά το καλοριφέρ», είπα.

«Δεν εννοώ αυτό. Ήθελα να μάθω αν στις αποσκευές σου έχεις θερμαινόμενη κουβέρτα, μακριά σώβρακα και στερεωτική κρέμα για τη μασέλα σου».

«Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Επειδή μόλις έβγαλες φλας, Μπέπο».

«Ε;»

«Μόνο οι συνταξιούχοι βγάζουν φλας στο πάρκινγκ. Και φοβάμαι όντως πως δεν έχω συναντήσει άλλη φορά στη ζωή μου συνταξιούχο που να δείχνει τόσο νέος. Γιατί αυτό θα σήμαινε ότι θα πηγαίνουμε στην Εθνική με ταχύτητα ανελκυστήρα σκάλας και ότι δεν πρόκειται να δούμε τον πύργο της τηλεόρασης πριν από την παραμονή της Πρωτοχρονιάς».

«Λίβιους».

«Ποιος;»

«Λίβιους. Έτσι με λένε. Όχι Μπέπο».

«Ο ζηλιάρης».

Για μια στιγμή νόμισα ότι θα έκανε κάποιον υπαιτιγμό για την ερωτική περιπέτεια της γυναίκας μου, μετά όμως κατάλαβα ότι εννοούσε αυτό που σήμαινε το όνομά μου. Τα οξέα του στομάχου μου εκτοξεύτηκαν εντελώς άδικα στους βλεννογόνους μου.

«Το Ντάβιντ θα σου ταίριαζε καλύτερα».

«Γιατί;»

«Σημαίνει αγαπημένος. Κι εσύ είσαι ένας τέτοιος τύπος. Ο αγαπημένος της πεθεράς, ο αγαπημένος των δασκάλων, “ο αγαπημένος μου γκέι καλύτερός μου φίλος και τέτοια”».

«Δεν είμαι γκέι».

Με κοίταξε με το βλέμμα που κοιτούσα τους αστυνομικούς όταν μου ζητούσαν το δίπλωμά μου.

«Ενδιαφέρον που το τονίζεις έτσι».

«Δεν τονίζω τίποτα, απλώς διευκρινίζω».

«Και γιατί;»

«Γιατί τι;»

Ζάρωσε τα φρύδια της. «Γιατί να διευκρινίσεις αυτό ειδικά. Θα μπορούσες κάλλιστα να πεις: “Γεια σας, είμαι ο Λίβιους και δεν είμαι αριστερόχειρας”. Ή: “Δεν είμαι αιμοφιλικός”, ή “Δεν είμαι καθολικός”. Αλλά, όχι, εσύ λες: “Δεν είμαι γκέι”. Κάτι σημαίνει αυτό».

Αναστέναξα. «Ω Θεέ μου, θα τα πήγαινες μια χαρά με την Ιβόν».

«Τη γυναίκα σου;»

Έγνεψα καταφατικά.

«Είναι κι αυτή έξυπνη, ευφυής, πανέμορφη κι αξιολάτρευτη;»

«Ναι, και πάσχει και από το σύνδρομο διαστρέβλωσης της πραγματικότητας».

Η Λέα άρχισε να χαχανίζει. «Πλάκα έχεις. Δεν το φανταζόμουν».

«Τι φανταζόσουν;»

«Νόμιζα ότι είσαι ένας σκέτος κλανιάρης. Ένας Μπέπο που βγάζει φλας στο πάρκινγκ».

Με αυτά τα ενθαρρυντικά λόγια βγήκαμε από την περιοχή του αεροδρομίου και κατευθυνθήκαμε προς την Α92. Σύμφωνα με το GPS, είχαμε μπροστά μας πεντακόσια εξήντα έξι

χιλιόμετρα. Αναρωτήθηκα πώς θα άντεχα τόσες ώρες με την καινούρια συνοδηγό μου, αλλά, αν δεν με είχε πάρει μαζί της, θα ήμουν μεν κατά χίλια διακόσια ευρώ πλουσιότερος, αλλά και ένα περιστατικό για το βοηθητικό προσωπικό του αεροδρομίου που μοίραζε ράντζα και κουβέρτες του Ομοσπονδιακού Στρατού. Υπήρχε κι ακόμα ένα θετικό στοιχείο: Η Λέα φαινόταν πως δεν ήταν καπνίστρια, τόσο ωραία που μύριζε. Τα μαλλιά και τα ρούχα της δεν ήταν ποτισμένα με καπνό, αντ' αυτού είχε μια ωραία μυρωδιά από αμυγδαλέλαιο, που την ανέδιδε ή το σαμπουάν της ή η κρέμα της και που ήταν πολύ πιο διακριτική απ' ό,τι η ίδια.

Επιπλέον, τώρα που παρατηρούσα το προφίλ της από κοντά, μου φάνηκε πολύ κουρασμένη και εξαντλημένη. Με λίγη τύχη, σκέφτηκα, σε λίγο θα κοιμόταν για πολλή ώρα γαλήνια δίπλα μου κι εγώ θα είχα μπροστά μου ένα ευχάριστα μονότονο και ήσυχο ταξίδι.

Περιττό να αναφέρω ότι ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν είχα κάνει τόσο μεγάλο λάθος.